

l·listes unitàries, Esquerra Unida –més amenaçada per l'efecte Podem– sí que s'hi ha capbussat. A Castelló de la Plana, les agrupacions de la ciutat i del Grau estaven dividides entre formar-ne part o no, una disputa que s'ha resolt del costat dels primers, que preferien anar al marge. A la Safor, per contra, EUPV s'ha afegit a la plataforma Més Gandia, que aixopluga Compromís i Esquerra Republicana. La candidata serà la referent local del Bloc Nacionalista Valencià, Lorena Milvaques, i Podem, novament, dóna un suport tàcit però no explícit. Uns altres llocs on sembla factible la conformació d'una llista conjunta són Torrent i Catarroja. En tots dos casos, però, sense la participació de Podem, que depenent del cas, s'inclina per anar-hi separatament –una opció cada cop més complicada: *tempus fugit*– o no anar-hi, com passarà a la majoria de municipis.

A les illes Balears, s'ha consumat la separació entre Podem i Guanyem Palma, una plataforma que, com en el cas valencià, els de Pablo Iglesias sempre han percebut massa influïda per Esquerra Unida. De fet, noms com els d'Eberhard Grösske, Aina Comas o Manuel Càmara, clarament lligats a EUiB, s'han significat de fa mesos en la “crida a la unitat de l'esquerra”. Justament la sopa de sigles de què vol fugir Podem.

Sí que hi haurà candidatures unitàries a poblacions com Sóller o Pollença. En el segon cas, liderada per l'independent Miquel Àngel March, antic referent del Grup Ornitològic Balear (GOB), i sense la presència de cap sigla de cap partit a la candidatura. A Manacor, l'acord entre Més –on hi ha l'antic PSM– i Esquerra Republicana és molt probable, i a Felanitx també podria haver-n'hi. Seran llistes plurals però no iguals, és a dir, que en cadascun dels casos serà integrada per grups diferents.

La setmana passada Tarragona En Comú va aprovar de concórrer a les eleccions i la nova denominació, i té converses obertes amb ICV i EUiA. Tant a Lleida com a Girona –on el pes de Podem és molt menor– aquesta via sembla descartada.

Víctor Maceda

(amb informacions de M. Payeras)

“No veig possible un pacte amb el PSC”

Ada Colau, cara visible de Barcelona En Comú, no vol parlar de pactes postelectorals però avisa que “Esquerra ha de decidir ja si vol formar part dels processos de transformació o si vol continuar pactant amb les forces del règim”.

La Barcelona dels anys setanta, la de la infantesa d'Ada Colau, era millor o pitjor que la Barcelona actual, la del segle XXI?

—Depèn de quines coses. La realitat sempre és complexa, mai no és de color blanc o negre. En tot aquest temps, Barcelona ha fet conquestes importants: s'ha modernitzat, ha recuperat el mar i ha dignificat barris de la perifèria, però més que de les diferents administracions que hi ha hagut, això ha estat mèrit de la mobilització social. Només hi ha democràcia si hi ha una ciutadania activa que s'hi corresponsabilitza, governi qui governi. N'hem d'aprendre, d'aquesta lliçó històrica: els moviments veïnals han batallat cada equipament, cada conquesta social. Barcelona és una molt bona ciutat per viure-hi, però malgrat que pugui semblar paradoxal, som en un procés de pèrdua de la ciutat. Les millores cada cop són menys col·lectives, es privatitzen en unes poques mans: l'aigua, les escoles bressol... Som en un procés de venda de la ciutat, de convertir-la en un aparador que prioritza els turistes i els grans inversors, per compte dels veïns i les veïnes. Hi augmenta la pobresa, les desigualtats, i perdem control democràtic. És un procés global i volem posar-hi remei, en l'àmbit local. Barcelona En Comú vol guanyar la ciutat pel control de la ciutadania.

—**És factible remunicipalitzar la gestió de l'aigua, per exemple?**

—I tant! Per què no hauria de ser-ho? L'aigua és un bé comú que, teòricament, no s'hauria de poder privatitzar. És un bé de primera necessitat, igual com el sòl. Ens havien dit que tothom hi guanyava,

amb la privatització. Que hi guanyàrem eficàcia i eficiència, cosa que no ha succeït. S'han apujat els preus i s'ha reduït la transparència, tal com ha passat amb la llum. La qualitat del servei és pitjor i hi han surat sospites de corrupció. A les grans ciutats d'Europa hi ha una onada de remunicipalització del servei.

—**Què costaria això a Barcelona?**

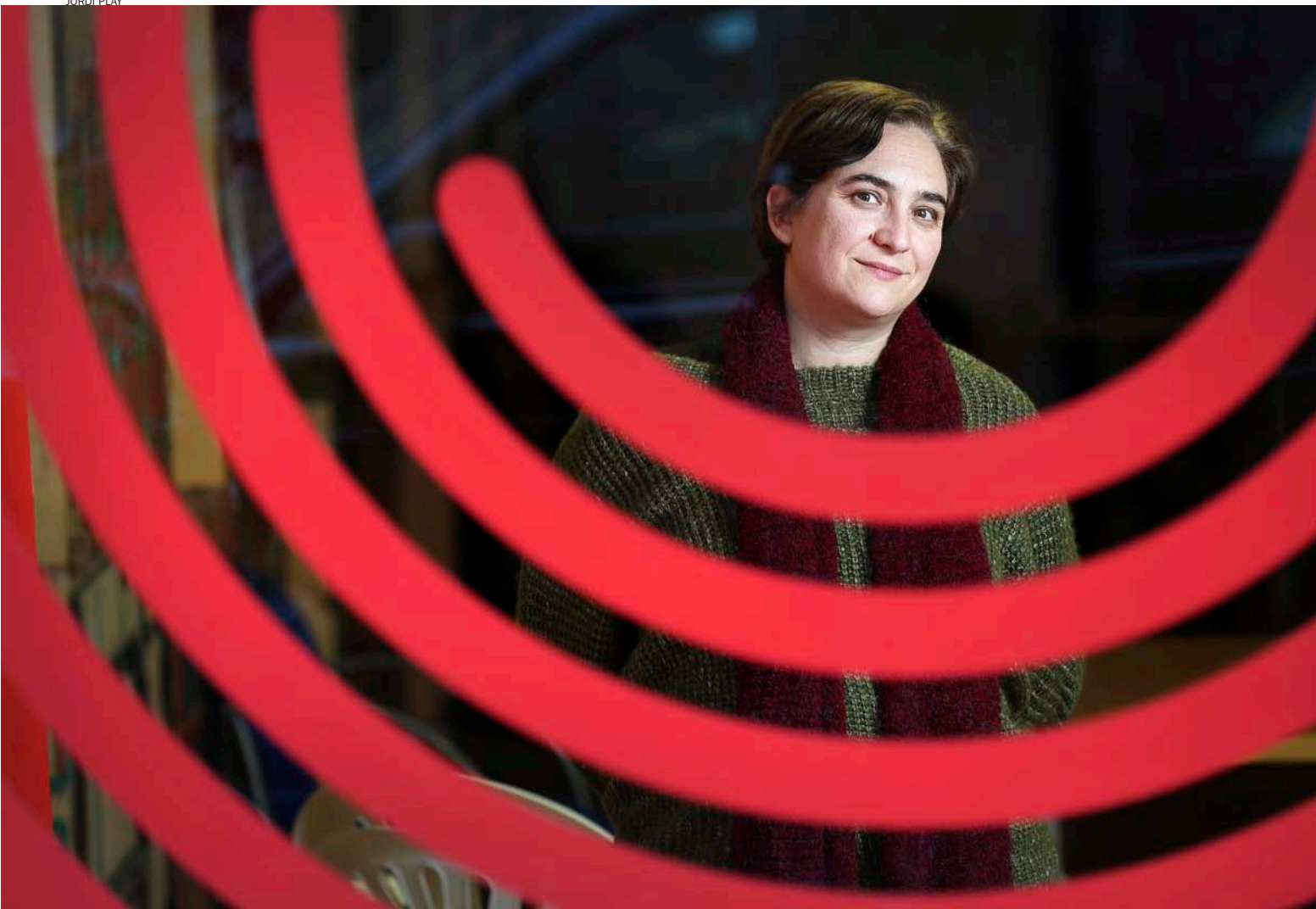
—Hi ha unes concessions i Agbar [Aigües de Barcelona] miraria de treure moltíssims diners per la recuperació de l'aigua. Ara bé, són unes concessions que van fer-se amb unes irregularitats administratives i que, per tant, podrien impugnar-se judicialment. Primer caldria veure si la concessió es va fer bé, i tot seguit, anar-hi al discurs de fons: aquest és un bé de primera necessitat i no podem jugar amb la vida digna de les persones.

—**Els pàrquings també són al seu punt de mira.**

—Són una gran font d'ingressos, una de les principals de què disposa un ajuntament, però també et permeten d'ordenar la mobilitat, i pensant en la seva sostenibilitat a llarg termini, caldria que no ens en despreguéssim. Amb CiU, les privatitzacions han anat a més. Ens enfrontem a un problema de model, i hem de decidir si volem una ciutat democràtica o si ens estिमem més operacions a curt termini que cada cop ens fan controlar menys els nostres recursos bàsics.

—**Guanyem Barcelona és una experiència pionera, nascuda als moviments socials. Amb tot, la idea primera devia ser d'algú en concret. De qui?**

—No recordo que hi hagués cap per-

sona en concreta que idees Guanyem Barcelona. És una experiència humil fruit de la revolta democràtica generalitzada que vivim tant a Catalunya com a l'Estat a causa de la crisi –no sols econòmica, sinó política, de règim– i la manca de legitimitat de les nostres institucions. La conjuntura és duríssima, però ara s'ha produït una repolitització d'una societat que havia estat dominada pel consumisme i l'individualisme. La gent ja n'està tipa, de la privatització dels afers públics, i aquesta reacció ciutadana no va de la mà de l'auge del feixisme, com per exemple ha passat a França, sinó a través de moviments com la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), el 15M, les mareas... Per tant, amb motiu del cicle electoral que ve ara, tot plegat s'ha traduït en propostes com la nostra, com Podem o, en el cas de Galícia, la Marea Atlántica. A Barcelona, on tradicionalment hi ha hagut un teixit

associatiu i veïnal molt per sobre de la mitjana, sempre ha tingut una majoria social progressista. Per alguna cosa se la coneix com "la rosa de foc". No era lògic que aquesta majoria s'expressés en moltes lluites diferents –per la sanitat i l'ensenyament públics, pel dret a l'habitatge– però que no s'articulés per arribar a les institucions.

—**Per començar a rodar, van proposar-se recollir 30.000 signatures i de seguida van arrebregar-ne més de 50.000.**

—L'oportunitat, el context, sí que hi era, però no esperàvem una resposta tan gran. No ens presentàvem per fer un partit més i obtenir uns quants regidors, aspiràvem a guanyar les eleccions i transformar la realitat, a donar respostes a les necessitats de la gent, a demostrar que les coses es poden fer d'una altra manera. Vam presentar-nos al juliol davant 2.000 persones, a l'agost ja teníem les 30.000

signatures que havíem demanat per validar el projecte i a les diverses xerrades que hem organitzat als barris hem reunit entre 300 i 500 persones.

—**Tota aquesta gent ja era inquieta políticament, ja votava. Són antics votants del PSC i d'Iniciativa?**

—Discrepo d'això. La cultura de la Transició va consagrar els partits com a única forma de participació política, uns partits dissenyats d'una manera determinada, d'acord amb una jerarquia i una estructura molt tancades. Això ha fet que molta gent se'n quedés fora, que no participés activament en política, i si hi afegim els casos de corrupció i de males pràctiques, podem entendre els elevats índexs d'abstencionisme...

—**... fins i tot en aquests sectors?**

—I tant, i tant! De fet, l'abstencionisme ha crescut molt, forma part del paisatge devastat que tenim ara. A les darreres eleccions municipals, prop del

50% dels barcelonins no van anar a votar. Guanyem Barcelona sobretot neix per interpel·lar els qui n'havien quedat exclosos. A aquesta gent també li interessen els assumptes públics, i és a ells a qui ens adreçem en primera instància. Volem que s'hi sentin reconeguts i que facin seu el nostre espai, així com també hem confluït amb d'altres que ja eren en política i que compartien els mateixos objectius: l'exigència de més transparència i de més democràcia, la lluita contra la corrupció, la defensa dels drets socials, etcètera. Hem de posar els objectius per davant de les sigles i estar a l'altura de les circumstàncies. No volem un pacte a l'ús entre les forces d'esquerra, aquest és un model que ha donat de si el que ha donat de si.

—**ICV, Esquerra Unida i Alternativa, Podem, Equo i Procés Constituent ja s'han integrat a Barcelona En Comú. N'hi haurà cap partit més?**

—L'ADN del projecte insta a sumar el màxim nombre de persones d'acord amb uns objectius concrets. El procés de confluència amb aquestes forces ve de lluny, hi hem coincidit als barris i ja vam consensuar un codi ètic que indica, per exemple, el sou màxim i el límit de mandats dels càrrecs electes.

—**A la butlleta electoral, els noms dels candidats adscrits als partits aniran seguits de la sigla de la seua formació, entre parèntesis?**

—No. No som una coalició.

—**Una agrupació d'electors?**

—No, tampoc. Es tracta d'impulsar un projecte polític que vagi més enllà de les formacions, que no sigui una sopa de sigles. Ens interessen els resultats, més que no les quotes. El nostre codi ètic inclou 25 mesures que ara mateix no compleixen cap de les forces que són a l'Ajuntament de Barcelona. Volem introduir-hi novetats reals, no aparents. Pel que fa a la llista, volem que tingui un protagonisme ciutadà, no que se la reparteixin entre quatre formacions polítiques. Sense aquesta lògica de cooperació, jo no m'hi hauria sentit atreta. De fet, ja m'havien fet ofertes individuals per formar part de la candidatura d'algun partit i jo les havia rebutjades totes.

—**Ofertes de la CUP i d'ICV.**

—Sí, sí, a les anteriors catalanes [25 de novembre del 2012], però jo el fitxatge individual ja l'havia descartat.

—**Si després dels comicis Esquerra**

“Els partits del règim queden autoexclosos de qualsevol possible acord”

tinguera la clau de la governabilitat municipal, a qui pensa que faria alcalde, a Xavier Trias o a vostè?

—[Riu.] No ho sé, això ho hauria de demanar a ells, perquè han donat senyals contradictòries. Han dit totes dues coses alhora, però el ben cert és que fins ara ha prioritzat els seus pactes amb un partit del règim i corrupte estructuralment com ara Convergència, donant suport a un Govern que ha fet les pitjors retallades del país. Esquerra ha de decidir ja si vol formar part dels processos de transformació o si vol ser un element que pacti amb les forces del règim. Nosaltres, de moment, no ens plantejem cap política de pactes. En funció dels resultats, ja en parlarem quan toqui. I, és clar, qualsevol possible acord serà sotmès a una consulta ciutadana.

—**Qui podrà votar-hi?**

—Encara no hem enllestit quin serà el procediment, però de procés de consulta ciutadana, n'hi haurà. No hi haurà negociacions als despatxos i de sobte un pacte, això no succeirà. Per fer això, ja hi ha unes altres formacions.

—**Un acord amb el PSC és viable?**

—Insisteixo que caldrà veure els resultats, però no ho veig possible. Els partits del règim queden autoexclosos de qualsevol possible acord per les seves pròpies pràctiques. Són els que han dissenyat la institució opaca i corrupta contra la que avui ens mobilitzem la major part de la ciutadania. A més, el PSC no està fent res del que considerem que hauria de fer per poder-hi confluïr: limitar els seus sous, limitar els mandats i

“Hi ha indrets de Ciutat Vella convertits en parc temàtic amb model de ‘fast food’”

evitar les portes giratòries. El PSC manté les males pràctiques que l'han dut a la davallada electoral. La nostra forma de fer política i la seva ens fa absolutament incompatibles.

—**Tornem a parlar dels seus plans per a Barcelona. De quina manera es pot aconseguir l'equilibri entre el turisme i la vida dels veïns de les zones més turístiques, com ara Ciutat Vella?**

—Els qui encara hi viuen són uns autèntics resistents. De turisme, sempre n'hi ha hagut, i a Barcelona n'estem orgullosos. Ens agrada que vinguin visitants, que hi hagi moviment, pluralitat... Aquesta és la riquesa d'una ciutat mediterrània com la nostra, i ens encanta. Però una cosa és això, i una altra, el turisme de masses, amb els grans creuers i el lobby hotelier controlant el model turístic. Recordo que, quan era petita, tot sovint anava amb la meua família a la Rambla i al Gòtic. En canvi, la Rambla d'avui dia és difícil de reconèixer.

—**Sens dubte.**

—No es tracta tant del nombre de turistes ni dels preus dels habitatges i dels locals comercials, que són força elevats, com de la devastació del nostre paisatge. És que no reconeixem la nostra ciutat! Hi ha indrets de Ciutat Vella que s'han convertit en un parc temàtic amb un model de *fast food*, i el port s'ha convertit en un port d'elit. Hi ha carrers que fan pudor de determinades franquícies de menjar ràpid. Ens estan traient la ciutat! És un model que, a més d'injust i lleig, és insostenible. A curt termini se'n beneficien pocs, però els turistes cada cop més diuen a les enquestes que no s'han trobat la Barcelona que s'esperaven. Barcelona no és una ciutat d'interiors ni de museus, sinó que el seu gran valor és la vida al carrer, els seus barris. Si tu et carregues això i els turistes hi troben només botigues de records barats, amb barrets mexicans que no tenen res a veure amb la identitat de Barcelona, ja no hi tornaran.

—**Com es capgira això?**

—Cal democratitzar el model turístic, consensuar-lo. Al consorci actual hi ha els lobbies, però no cap presència ciutadana. En alguns barris hi ha un problema de volum, i això s'ha de limitar: cada dia, amb els creuers, a Ciutat Vella desembarquen unes 20.000 persones. Caldria una moratòria de llicències hoteleres a la façana marítima, Ciutat Vella, la Sagrada

JORDI PLAY

Família o el Parc Güell, les zones més saturades, en contra del que fa el govern de [Xavier] Trias, que les ha accelerades. La feina de la regidora [socialista] anterior, Itziar González, ha quedat desfeta. S'ha obert la veda, tenim un model fora de control. Els creuers són la segona font de contaminació de la ciutat, només per darrere del trànsit. Els perjudicis, els paguem tots, però els beneficis van a parar a les mans d'uns pocs, i se'n van cap a paradisos fiscals.

—Els apartaments turístics també són al centre del debat.

—Sí, i en aquest sentit cal diferenciar el petit propietari amb un apartament de lloguer del gran especulador que controla un gran volum d'apartaments. Hem de fer un cens que ens digui exactament els apartaments que hi ha i de qui n'és

la propietat. Hem de regular el sector i fer-lo conciliable amb el veïnat, evitant l'interès especulatiu dels inversors als quals tot plegat no els importa gens.

—Quants pisos buits hi ha actualment a Barcelona?

—És una bona pregunta, fa molt de temps que ho preguntem i no ens ho diu ningú. Volem conèixer a fons el mapa immobiliari de la ciutat, distingir els grans propietaris dels petits propietaris i corregir-hi els desequilibris, però no hi ha voluntat política. Una de les primeres mesures del nou govern haurà de ser la confecció del cens de pisos buits.

—On és el límit entre el petit i gran propietari?

—Un petit propietari pot tenir un o dos pisos, per herència o pel que sigui. A Andalusia, per exemple, han diferenciat

entre persona física i societat: la societat té unes finalitats especulatives que no són homologables a la manera com el propietari d'un petit patrimoni familiar el gestiona fins que els fills es facin grans.

—Entenc que vostè prohibiria els desnonaments, tal com ja han fet alcaldes de poblacions més menudes?

—Aquesta seria una altra de les primeres mesures que impulsariem. Obligariem els bancs a aturar els desnonaments i a fer de lloguer social els pisos buits de què disposen. Si no ho fan, activarem totes les mesures de pressió de què disposa una administració local, que en té i moltes. La PAH va pressionar l'Ajuntament i va aconseguir una moció que sanciona els pisos buits en mans de les entitats financeres. La moció ha estat aprovada però no s'ha aplicat encara, malgrat ser una mesura de mínims.

—Què li agradaria importar de les grans capitals europees?

—A 18 anys, tenia un gran esperit crític i moltes ganes de marxar d'aquí, de veure món. Vaig viatjar bastant i vaig estar amb una beca Erasmus a Milà. Després d'estar-hi un any, vaig tornar a Barcelona amb la convicció que aquesta era una de les millors ciutats del món! [riu]. Després he anat a Llatinoamèrica i a unes altres parts del planeta i he vist que, en efecte, Barcelona està molt bé. S'han fet coses molt bones, aquesta ciutat no és un desastre. Ara bé, estem perdent Barcelona i hem de recuperar-ne el control. Si em demana un referent, li parlaré del Sandro Medici, regidor del districte número 10 —a nosaltres també ens agradaria poder escollir directament els càrrecs a cada barri— que el 2007 va expropiar temporalment els pisos buits per donar resposta a la situació d'emergència social. Els propietaris van denunciar-lo, però els tribunals li van donar la raó. Actituds com aquesta són les que em resulten més inspiradores. O la remunicipalització del servei de l'aigua, com passa a París, Berlín i unes altres grans ciutats europees. Davant la llei de la selva del neoliberalisme imperant, hi ha la lògica del bé comú, de recuperar els béns de primera necessitat i els drets fonamentals, de recuperar una democràcia real... A algunes institucions europees ja hi ha gent valenta que defensa això, aquests són els meus referents.

Victor Maceda